

Nr 170.

Godkänd av första kammaren den 12 maj 1925.
Godkänd av andra kammaren den 12 maj 1925.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i lagen den 29 juni 1923 om sparbanker.

(Bankoutskottets utlåtande nr 41.)

Till Konungen.

I en till riksdagen den 20 sistlidna mars avlåten proposition nr 184 har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda utdrag av i statsrådet och lagrådet förda protokoll, jämlikt § 87 regeringsformen föreslagit riksdagen att antaga nedan intagna

Förslag

till

lag om ändring i lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker.

Härigenom förordnas, att i lagen den 29 juni 1923 om sparbanker skall införas en ny paragraf med beteckning 29 a) av följande lydelse:

29 a §.

Utan särskilt tillstånd av Konungens befallningshavande äger sparbank ej mottaga värdehandlingar till förvaring och förvaltning. Tillstånd till sådan verksamhet må ej meddelas, med mindre förvaring och förvaltning av värdehandlingar prövas, med hänsyn till sparbankens organisation och förvaringsanordningar samt fonder, kunna med trygghet anförtros åt sparbanken. Konungens befallningshavande äger föreskriva de villkor för verksamhetens utövande eller de inskränkningar däri, som kunna anses erforderliga. Tillstånd må återkallas, då förutsättningarna för tillståndets meddelande finnas icke vidare föreligga; återkallas tillståndet, vare sparbanken pliktig att, så snart ske kan, avveckla nämnda verksamhet.

Närmare bestämmelser om prövning för meddelande av tillstånd, som nu sagts, må utfärdas av Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1925. Har sparbank i enlighet med föreskrift i reglemente, varå stadfästelse erhållits, senast den 1 april 1925 börjat verksamhet, varom i lagen förmäles, må dock verksamheten utan särskilt tillstånd fortsättas till och med den 31 december 1925.

Såsom departementschefen i sitt uttalande till statsrådsprotokollet erinrar, hava sparbankerna i vårt land hittills icke drivit verksamhet, avseende förvaring och förvaltning av värdehandlingar. Icke heller har genom den nya sparbankslagen åsyftats en utvidgning av sparbankernas rörelse i nyss angivna avseende. Sedan emellertid genom antagandet av ny förmynderskapslagstiftning förmyndare fått sig ålagd bland annat skyldighet att i öppet förvar hos bank nedsätta omyndigs värdehandlingar, har frågan om sparbanks rätt att för omförmälda ändamål mottaga värdehandlingar erhållit särskild betydelse. Vid behandlingen förlidet år av förslaget till ny lag om förmynderskap ansåg riksdagen sig böra ifrågasätta, huruvida icke möjligen den börda, som den nya lagstiftningen onekligen lade på förmyndaren genom här ovan angivna skyldighet, skulle i viss mån kunna minskas, om nedsättning finge ske jämväl i sparbank; och anhöll riksdagen, att Eders Kungl. Maj:t ville låta verkställa den utredning i ärendet, som tidigare omnämnts, samt därefter för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Enligt riksdagens mening synes rent principiellt sett icke något vara att erinra mot den utvidgning av sparbankernas verksamhet, varom här är fråga. Med sparbanks egentliga uppgift att till befordrande av sparsamheten mottaga sparmedel torde nämligen väl låta förena sig viss efter verksamhetens omfattning och syfte begränsad förvarings- och förvaltningsrörelse. Enligt det föreliggande förslaget har anförtrotts åt Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande, vilken myndighet jämlikt sparbankslagen utövar tillsynen över sparbank, att meddela tillstånd till verksamhet, som här avses; och har Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande därvid att i varje särskilt fall pröva, huruvida förvaring och förvaltning och värdehandlingar, med hänsyn till organisation, förvaringsanordningar och fonder, kan med trygghet anförtros åt sparbanken. Därjämte äger Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande föreskriva de villkor för verksamhetens utövande eller de inskränkningar däri, som kunna anses erforderliga. Även om, såsom lagrådet framhåller, några större fördelar av den föreslagna lagstiftningen näppeligen torde vara att förvänta, lär åtminstone på vissa håll någon lättnad av den börda, den nya förmynderskapslagstiftningen lagt på förmyndaren, kunna vinnas. Under sådana förhållanden och då man torde kunna utgå ifrån, att vid tillstånds meddelande vederbörande tillsynsmyndighet iakttagit nödig försiktighet, har riksdagen ansett sig böra bifalla Eders Kungl. Maj:ts förslag.

Riksdagen får alltså anmäla, att Eders Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition nr 184 vunnit riksdagens bifall.

Stockholm den 12 maj 1925.

Med undersätlig vördnad.